

- a.VII Motywu 28 w związku z art. 7 rozporządzenia nr 347/2013 (przepisy dotyczące siedlisk).
- a.VIII Naruszenie art. 191 ust. 1 TFUE w połączeniu z naruszeniem deklaracji Europejskiego Banku Inwestycyjnego w sprawie zasad i standardów środowiskowych i społecznych, zatwierdzonej przez Radę Dyrektorów w dniu 3 lutego 2009 r.
- b. Przepisy włoskie a w szczególności:
- b.I Dekret ustawodawczy 42/2004 o implementacji konwencji krajobrazowej, art. 26.
- b.II Dekret ustawodawczy 42/2004 o implementacji konwencji krajobrazowej, art. 146.
- b.III Artykuł 14b ustawy z dnia 7 sierpnia 1990 r. nr 241 konferencja służb.
- b.IV Przepis A57 rozporządzenia ministerialnego w sprawie zgodności z wymogami ochrony środowiska 223/14.
- b.V Dekret ustawodawczy 152/06 (brak kar).
- b.VI Artykuł 452c kodeksu karnego (katastrofa ekologiczna).
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r.
- W tym względzie strona skarżąca podnosi, że wydaje się, iż nigdy nie została dokonana odpowiednia analiza kosztów i korzyści.

- (¹) Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005, L 124, s. 4).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 347/2013 z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących transeuropejskiej infrastruktury energetycznej, uchylające decyzję nr 1364/2006/WE oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 713/2009, (WE) nr 714/2009 i (WE) nr 715/2009 (Dz.U. 2013, L 115, s. 39).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. 2010, L 20, s. 7).

Skarga wniesiona w dniu 24 sierpnia 2021 r. – European Paper Packaging Alliance / Komisja

(Sprawa T-518/21)

(2021/C 431/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Paper Packaging Alliance (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci F. Di Gianni, A. Scalini i F. Pili)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności sekcji 2.1.2 i 2.2.1 oraz tabel 4–2 i 4–8 wytycznych strony pozwanej w sprawie produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 (¹) z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (²) w zakresie, w jakim dotyczą one produktów na bazie papieru z powłoką polimerową;

- stwierdzenie, tytułem żądania ewentualnego, niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/904 w zakresie, w jakim włącza on produkty z papieru z powłoką polimerową do definicji „produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych”; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty oraz dwa zarzuty niezgodności z prawem.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że wytyczne przyjęte przez stronę pozwaną są sprzeczne z brzmieniem dyrektywy (UE) 2019/904, ponieważ posługując się błędną interpretacją pojęcia „główny składnik strukturalny”, przewidzianego w art. 3 ust. 1 dyrektywy (UE) 2019/904, włączają produkty na bazie papieru z powłoką polimerową do zakresu stosowania tej dyrektywy.
2. Zarzut drugi, dotyczący tego, że włączenie produktów na bazie papieru z powłoką polimerową do zakresu stosowania dyrektywy (UE) 2019/904 jest sprzeczne z celami tej dyrektywy i narusza zasadę proporcjonalności.
3. Zarzut trzeci, dotyczący przekroczenia przez stronę pozwaną granic jej kompetencji poprzez przyjęcie wytycznych będących przedmiotem sporu i wkroczenie w zakres prerogatyw prawodawcy Unii.
4. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem art. 3 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/904 w zakresie, w jakim prowadzi on do stosowania tej dyrektywy do produktów na bazie papieru z powłoką polimerową. Zgodnie z treścią tego zarzutu przepis ten jest niezgodny z prawem w zakresie, w jakim nie przewiduje progu pozwalającego na ustalenie, czy produkt jest częściowo wykonany z tworzywa sztucznego. Ponadto twierdzi ona, że przepis ten narusza zasadę równości i niedyskryminacji.
5. Drugi zarzut niezgodności z prawem dotyczy tego, że stosowanie dyrektywy (UE) 2019/904, a w szczególności środków ograniczających przewidzianych w tej dyrektywie w odniesieniu do produktów na bazie papieru z powłoką polimerową, stanowi nieuzasadnione ograniczenie swobody prowadzenia działalności gospodarczej i prawa własności, zapisanych odpowiednio w art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U.2019 L 155, s. 1).

⁽²⁾ Dz.U. 2021 C 216, s. 1–46.

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2021 r. – E. Breuninger / Komisja

(Sprawa T-525/21)

(2021/C 431/54)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: E. Breuninger GmbH & Co. (Stuttgart, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Vetter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- o stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 28 maja 2021 r. (pomoc państwa SA.62784) zgodnie z art. 264 akapit pierwszy TFUE;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.